DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA POCZT i TELEGRAFÓW

No. 2. | WARSZAWA, DNIA 5 LUTEGO 1920 r. | Rok II.

No. 5722/Pr.

20.

Słowa powitalne.

Objąwszy na mocy dekretu p. Naczelnika Państwa z 13 grudnia 1919 r. urząd Ministra Poczt i Telegrafów, pragnę wskazać na wytyczne zasady pracy, oczekującej nas w najbliższej przyszłości.

Znajdujemy się obecnie w okresie budowy państwa i winniśmy być dumni z tego, że i nam dane jest przyłożyć rękę do tej budowy, na którą czekaliśmy długie lata. To też w działalności naszej nie możemy cofać się przed wszelkiem poświęceniem, nawet przed osobistemi ofiarami, zawsze mając na względzie dobro narodu i państwa i naszą odpowiedzialność przed przyszłemi pokoleniami.

Pamiętać to należy szczególniej teraz, gdy warunki pracy są trudne, gdy nieraz wypada znosić głód, chłód i ograniczać swoje wymagania życiowe. Usilnem staraniem mojem będzie, zmniejszyć te niedomagania i wpływać, gdzie należy, na zaspokojenie najpilniejszych potrzeb pracowników poczt, telegrafów i telefonów wszelkich kategoryj. Uzasadnione życzenia znajdą we mnie zawsze szczerego orędownika, nawzajem jednak będę wymagał sumienności w pracy i bezwzględnego oddania się sprawie Ojczyzny, w służbie której wszyscy stoimy.

Warszawa, dnia 21 grudnia 1919 r.

Minister Poczt i Telegrafów:
L. Tołłoczko.

No. 59/Pr.

21.

Odzew.

Do Pana Huberta Ignacego Lindego,

Ministra Poczt i Telegrafów

w Warszawie.

Przychylając się do przedstawionej mi przez Pana prośby o dymisję, zwalniam Pana z urzędu Ministra Poczt i Telegrafów.

Przy tej sposobności wyrażam Panu gorące podziękowanie za usilną i owocną pracę na trudnem i odpowiedzialnem stanowisku.

L. S. Naczelnik Państwa:
Józef Piłsudski m. p.

L. S. Prezydent Ministrów:
Ignacy Jan Paderewski m. p.

Koledzy!

W pierwszych dniach grudnia b. r. uległa sytuacja polityczna w Sejmie wielce radosnej a tak gorąco pożądanej zmianie, utworzyła się stała większość sejmowa.

W konsekwencji gabinet urzędniczy ustąpił miejsca rządowi parlamentarnemu, złożonemu z posłów i mężów zaufania stronnictw politycznych.

Składam więc z dniem dzisiejszym urząd Ministra Poczt i Telegrafów i powracam na dawne stanowisko Szefa P. K. O., z którego mię przed 11 miesiącami powołano.

W pierwszym roku wolności położyliśmy silny zrąb budowy Państwa ojczystego.

Pozostawiam powierzoną mi Instytucję Poczty i Telegrafów w należytym ustroju i rozwoju wszystkich dziedzin naszej pracy.

Pamiętacie, w jakich warunkach rozpoczynaliśmy pracę? Kraj cały bezlitośnie zniszczony srogą wojną przedstawiał beznadziejnie smutny obraz.

Naszej instytucji — prócz małej części zachodniej Galicji i Śląska — prawie nie było. Inwentarz, aparaty wywiezione lub zniszczone, przewody porwane i powalone, urządzenia wewnętrzne telegrafu rozbite — na budynkach ślady przerażające okropnej wojny.

Dziś po roku wytężającej pracy serce w nas rośnie, widząc tak oczywisty wynik zabiegów, starań i wysiłków.

Dziś tworzymy zwartą siłę — zjednoczone Pocztownictwo. Rządzimy się jedną ustawą pocztową, mamy jednolitą organizację Władz i Urzędów, jednym systemem wszyscy pracujemy. Rząd ojczysty stara się o jednolitą ustawę służbową, która zapewni byt wszystkim pracownikom państwowym i ich rodzinom.

Nie wolno nam w dążeniach tak chlubnie zaczętych ustawać, chociaż zmagamy się jeszcze z licznemi trudnościami, chociaż pracujemy w zimnie i niewygodzie.

Pracujemy u siebie i dla siebie.

Pamiętajmy, że podwaliną i siłą Państwa to wojsko i my, pracownicy państwowych Władz i Instytucyj.

Niema sprzeczności interesów ojczystego państwa z interesami rzeszy pracującej dla swojego państwa.

Naszem godłem niecha będzie zew: „Wszystko ku większej chwale ojczyzny.“

Na sztandarach waszych jednością mocnych zrzeszeń koledzy to hasło piszcie, a silna stanie Polska, zapędy wywrotowe padną i przyszłe pokolenia błogosławić nam będą.

Żegnając się i dziękując wam koledzy za współpracę, o jedno wasz proszę:

o pogłębianie wiedzy zawodowej,
o poznawanie ziemi ojczystej,
o szacunek dla własnego zawodu,
o sumienne spełnianie obowiązków,
o wspieranie według sił wszystkich ojczystych władz.

Hubert Ignacy Linde.

Warszawa, dnia 15 grudnia 1919 r.

No. 8613/I.

22.

Ustawa

z dnia 11 lipca 1919 r., normująca stosunki służbowe funkcjonarjuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej.

Art. 1.

Funkcjonarjusze państwowi mają dopełnić obowiązku służby wojskowej według ogólnych przepisów ustawy wojskowej z zastosowaniem poniższych wyjątków i postanowień.

Art. 2.

Funkcjonarjusz państwowy, powołany do czynnej służby wojskowej, zostaje przez swoją władzę służbową zwolniony od służby cywilnej na czas pełnienia służby wojskowej.

Ministerstwo Spraw Wojskowych może na wniosek właściwej władzy centralnej zwolnić czasowo od czynnej służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego tych, powołanych do niej funkcjonarjuszów państwowych, którzy są ze względów publicznych niezbędnie potrzebni w służbie cywilnej.

Art. 3.

Ministrowie, kierownicy ministerstw i innych naczelnych urzędów centralnych oraz podsekretarze stanu są wolni od służby wojskowej, dopóki piastują swój urząd, zarówno w czasie pokoju jak i na wypadek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego.

Art. 4.

Funkcjonarjusz etatowy, powołany do obowiązkowej czynnej służby wojskowej, pozostaje nadal na etacie osobowym danej władzy cywilnej i ma się zgłosić z powrotem do służby bezzwłocznie po zwolnieniu z wojska.

Art. 5.

Przez czas spełniania normalnej powszechnej powinności wojskowej, to jest obowiązkowej czynnej służby w wojsku stałem, na zasadzie art. 4-go, lit. a, 6-go i 87-go Tymczasowej Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z dnia 27-go października 1918 r. (Dziennik Praw No. 13, poz. 28) funkcjonarjusz państwowy nie otrzymuje uposażenia od władzy cywilnej, ale czas tej służby zalicza mu się do wymiaru emerytury.

Art. 6.

Podczas pełnienia czynnej służby wojskowej w zapasie (wyszkolenie wojskowe) do 10 tygodni, tudzież podczas perjodycznych ćwiczeń wojskowych, funkcjonarjusz państwowy zatrzymuje swoje uposażenie cywilne; okres ten liczy się tak, jakby funkcjonarjusz pełnił przez ten czas cywilną służbę państwową.

Art. 7.

W razie powołania funkcjonarjusza etatowego do czynnej służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego, zalicza mu się również czas służby w wojsku tak, jakby pełnił przez ten czas cywilną służbę państwową. Pobiera on obok gaży wojskowej (żołdu) różnicę między pełnem uposażeniem wojskowem a cywilnem, o ile uposażenie cywilne jest wyższe, a nadto, jeżeli prowadzi własne gospodarstwo rodzinne, otrzymuje, w miarę swych stosunków rodzinnych, dodatek w wysokości od 20 do 40% uposażenia cywilnego, o ile z tego samego tytułu nie przysługują mu specjalne dodatki z funduszów wojskowych.

Wypłaty różnicy oraz ewentualnie dodatku ze względu na stosunki rodzinne dokonywa się z funduszów tej władzy centralnej, na której etacie dany funkcjonarjusz pozostaje.

Stawkę wysokości dodatków dla członków rodziny i osób utrzymywanych przez powołanego do służby wojskowej funkcjonarjusza określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 8.

Wyjątkowo, o ile przemawiają za tem ważne względy służbowe, władza centralna może zezwolić na zastosowanie postanowień art. 7 także do poszczególnych funkcjonarjuszów nieetatowych.

Art. 9.

Bez ustawowego obowiązku funkcjonarjusz państwowy może wstąpić dobrowolnie na pewien okres czasu do służby wojskowej, o ile jego cywilna władza służbowa udzieli mu w tym celu urlopu.

Władza ta może uzależnić udzielenie takiego urlopu od zrzeczenia się uposażenia na czas służby wojskowej, a nadto orzec, że czas ten nie liczy się do czasokresów, wymaganych do osiągnięcia wyższego uposażenia służbowego.

Art. 10.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; z chwilą wejścia jej w życie przestają obowiązywać wszystkie sprzeczne z nią ustawy i rozporządzenia.

Art. 11.

Wykonanie tej ustawy porucza się wszystkim Ministrom.

Marszałek: *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów: w z. *S. Wojciechowski.*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Leśniewski.*

No. 8613/I.

23.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 20 października 1919, celem wykonania ustawy z dnia 11 lipca 1919 r., Dz. P. P. R. Nr. 59, poz. 357, normującej stosunki służbowe funkcjonarjuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej.

W wykonaniu artykułu 11 ustawy z dnia 11 lipca 1919 r., Dz. P. P. R. No. 59, poz. 357, zarządza się, w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli Państwa, co następuje:

Postanowienia wstępne.

Za funkcjonarjuszów państwowych, w rozumieniu ustawy, normującej stosunki służbowe funkcjonarjuszów państwowych w czasie pełnienia służby wojskowej, uważać należy wszystkie osoby, powołane przez władze cywilne do spełniania funkcyj urzędowych, bądź stale, bądź prowizorycznie, i pobierające uposażenie bezpośrednio ze Skarbu państwa, lub z funduszów publicznych, zawiadywanych przez państwo.

O ile zachodzi wątpliwość, czy dana osoba ma być uważana za funkcjonarjusza państwowego, rozstrzyga tę kwestję aż do czasu jej ustawowego wyjaśnienia szef odpowiedniej władzy centralnej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Do art. 1.

Funkcjonaryusz państwowy, powołany do służby wojskowej, winien o każdem powołaniu, o zmianach w stosunku służbowym wojskowym, a także o uznaniu za zdatnego do służby wojskowej przy przeglądzie, donieść natychmiast swej bezpośrednio przełożonej cywilnej władzy służbowej, o ile ta nie powzięła o tem wiadomości w drodze urzędowej w inny sposób, np. przez pośrednictwo w doręczeniu funkcjonarjuszowi karty powołującej i t. p.

Do art. 2.

Celem uzyskania zwolnienia funkcjonarjusza lub funkcjonarjuszów, którzy są ze względów publicznych niezbędnie potrzebni w służbie cywilnej, bezpośrednio przełożona władza służbowa tych funkcjonarjuszy winna złożyć w drodze służbowej, albo równocześnie z ich powołaniem albo i przedtem w razie spodziewanego powołania do służby wojskowej, np. w razie uznania za zdatnego przy przeglądzie, przełożonej władzy centralnej należycie umotywowany wniosek w trzech egzemplarzach na przepisanym według dołączonego wzoru A formularzu. (Załącznik 1.)

Władza centralna przesyła wniosek, uzupełniony ewentualnie zdaniem władzy podległej bezpośrednio władzy centralnej, wraz z własną opinją, Ministerstwu Spraw Wojskowych. Przed ewentualnem odmownem załatwieniem wniosku o zwolnienie Ministerstwo Spraw Wojskowych w krótkiej drodze porozumie się z właściwą władzą centralną.

Decyzję Ministerstwa Spraw Wojskowych wpisuje się w rubryce IX formularza wniosku, którego jeden egzemplarz pozostaje w aktach Ministerstwa, drugi odsyła się właściwej władzy centralnej, trzeci właściwej Powiatowej Komendzie Uzupełnień, celem wystawienia, w razie zwolnienia, świadectwa zwolnienia, według dołączonego wzoru B (Załacznik 2) i doręczenia go, lub przesłania za pośrednictwem bezpośrednio przełożonej władzy służbowej zwolnionemu funkcjonarjuszowi.

Do art. 4.

Władza wojskowa, zwalniając funkcjonarjusza państwowego z czynnej służby wojskowej, lub udzielając mu urlopu w myśl art. 6 ust. 2 tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, winna zawiadomić o tem jego bezpośrednio przełożoną władzę służbową, której komunikować należy również wypadki śmierci i zbiegostwa, a także wypadki skazania funkcjonarjusza państwowego w czasie pełnienia służby wojskowej przez sądy wojskowe. Władza służbowa funkcjonarjusza winna wydać bezzwłocznie stosowne zarządzenia lub donieść o tem władzy bezpośrednio wyższej, powołanej ewentualnie do wydania tych zarządzeń.

Niezgłoszenie się funkcjonarjusza, mimo zwolnienia ze służby wojskowej, z powrotem do służby cywilnej traktowane będzie na równi z samowolnem opuszczeniem służby.

Do art. 5.

Uposażenie cywilne funkcjonarjusza, odchodzącego do wojska celem dopełnienia obowiązku służby w wojsku stałem, należy wstrzymać z końcem tego miesiąca, w którym odszedł on do wojska.

Po powrocie z wojska do służby cywilnej lub ukończeniu obowiązku służby w wojsku stałem, należy uposażenie cywilne asygnować do wypłaty z pierwszym dniem miesiąca następującego po powrocie lub ukończeniu obowiązku służby w wojsku stałem, stosując ewentualnie w tym ostatnim wypadku postanowienia art. 7 ustawy.

O ile zaś funkcjonarjusz państwowy nie otrzymał uposażenia wojskowego za cały miesiąc, w którym zwolnienie z wojska nastąpiło, należy uposażenie cywilne asygnować do wypłaty od dnia zwolnienia.

Fakt odejścia do wojska i wstrzymania uposażenia, a następnie powrotu do służby i asygnowania uposażenia odnotować należy w wykazie służbowym funkcjonarjusza.

Do art. 6.

Wypłata uposażenia cywilnego podczas pełnienia służby wojskowej w zapasie, tudzież podczas perjodycznych ćwiczeń wojskowych ma następować w zwykły sposób, po przedłożeniu przez funkcjonarjusza poświadczenia bezpośredniego dowódcy, względnie bezpośrednio przełożonej władzy wojskowej, stwierdzającego fakt pełnienia służby wojskowej.

Do art. 7.

Wypłatę różnicy między pełnem uposażeniem cywilnem, a pełnem uposażeniem wojskowem (gażą, żołdem), jako też i dodatku ze względu na stosunki rodzinne, w czasie służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia do stanu wojennego, uskutecznia ta władza, która zarządzała wypłatę uposażenia funkcjonarjusza podczas pełnienia przez niego służby cywilnej.

W celu uskutecznienia wypłaty, funkcjonarjusz winien nadsyłać tej władzy kwit według załączonego pod C (Załącznik 3) wzoru, podpisany własnoręcznie przez funkcjonarjusza, z potwierdzeniem bezpośredniego dowódcy, względnie bezpośrednio przełożonej władzy wojskowej, iż funkcjonarjusz żyje i pełni służbę wojskową. Na kwicie winien nadto oficer kasowy stwierdzić wysokość uposażenia wojskowego funkcjonarjusza, wyszczególniając wszystkie dodatki (Załącznik B).

Potwierdzenie dowódcy (władzy wojskowej) i oficera kasowego może nastąpić najwcześniej w dniu płatności ewentualnej różnicy, a także dodatku ze względu na stosunki rodzinne, a więc z reguły w pierwszym dniu każdego miesiąca.

O ile funkcjonarjusz nie może z ważnych powodów (choroba, zranienie, nieobecność z powodów służbowych i t. p.) podpisać własnoręcznie kwitu, okoliczność ta winna być stwierdzona na kwicie przez jego bezpośredniego dowódcę lub bezpośrednio przełożoną władzę wojskową, z podaniem tych powodów. W tym wypadku stwierdzenie władzy wojskowej zastępuje własnoręczny podpis funkcjonarjusza.

Funkcjonarjusz może prosić o wypłatę należnej sobie kwoty do rąk własnych lub przekazać tę kwotę do wypłaty osobie, żyjącej w wspólnem z nim gospodarstwie domowem.

Prawo do dodatku z powodu prowadzenia własnego gospodarstwa rodzinnego należy zgłosić przed terminem pierwszej wypłaty różnicy między uposażeniem cywilnem a wojskowem.

W tym celu należy złożyć władzy, która zarządziła wypłatę uposażenia cywilnego funkcjonarjusza, zaświadczenie właściwej władzy policyjnej lub administracyjnej.

W zaświadczeniu winny być wyszczególnione imiennie osoby żyjące stale we wspólnem gospodarstwie domowem z funkcjonarjuszem państwowym i przez niego utrzymywane.

Dodatek wynosi 20% całego uposażenia cywilnego, jeżeli funkcjonarjusz utrzymuje we wspólnem gospodarstwie domowem jedną osobę.

Za każdą następną osobę dodatek podwyższa się o 5% tak, że sięga 40% dla funkcjonarjuszów, którzy utrzymują we wspólnem gospodarstwie domowem pięć lub więcej osób.

Osób należących do służby domowej nie uwzględnia się.

O ile funkcjonarjusz pobieranie należnej różnicy i dodatku przekazał na rzecz osób żyjących z nim we wspólnem gospodarstwie domowem, a kwit z podpisem funkcjonarjusza nie nadszedł w ciągu dni 8-iu po terminie wypłaty, to należna kwota może być wypłacona, za kwitem upoważnionego do odbioru, w wysokości kwoty, wypłaconej po raz ostatni za kwitem podpisanym przez uprawnionego.

Dopóki różnicy nie można ustalić, to rodzinie szeregowców i podoficerów wypłaca się zaliczkę w wysokości 50% całego ostatniego uposażenia cywilnego.

Wypłata taka nastąpić może na wyraźne zlecenie szefa władzy, która zarządza wypłatę, z powołaniem się na przepis niniejszego rozporządzenia.

Tego rodzaju wypłaty należy uważać za zaliczki na poczet kwot, przysługujących funkcjonarjuszowi w myśl art. 7 ustawy.

W razie śmierci funkcjonarjusza, należy zaliczki te odpowiednio zarachować przy przyznawaniu ewentualnego zaopatrzenia dla wdowy i sierot, a w razie nieprzyznania takiego zaopatrzenia, umorzyć.

Wszelkie wypłaty, dokonywane na podstawie ustawy z dnia 11 lipca 1919 r., Dz. P. P. R. No. 59, poz. 357, i niniejszego rozporządzenia, wolne są od opłat i należności stemplowych.

Do art. 8.

Zastosowanie postanowień art. 7 ust. do funkcjonarjuszów pozaetatowych (odbywających praktykę, aplikację, próbną służbę, mianowanych prowizorycznie, t. zn. z zastrzeżeniem odwołania i t. p.) może mieć miejsce za zgodą Ministerstwa Skarbu wyjątkowo wówczas, jeżeli dany funkcjonarjusz, ze względu na swoje zdolności, fachowe wyrobienie, pilność i sumienność w wykonywaniu poruczonych sobie czynności, jest pracownikiem szczególnie pożądanym do zatrzymania w służbie państwowej.

W razie zastosowania do takiego funkcjonarjusza postanowień art. 7 ustawy, obowiązują go również wszystkie postanowienia art. 4 ustawy i rozporządzenia wykonawczego do tego artykułu.

Do art. 9.

Udzielenie urlopu, przewidzianego w art. 9 ustawy, nie należy uzależniać od zrzeczenia się uposażenia i prawa do zaliczenia czasu służby wojskowej do czasokresów, wymaganych do osiągnięcia wyższego uposażenia służbowego, o ile czas dobrowolnej służby wojskowej nie przekracza trzech miesięcy.

O ile dobrowolna służba wojskowa ma trwać dłużej niż trzy miesiące, należy udzielenie urlopu uzależnić od warunków przewidzianych w ustępie drugim art. 9 ustawy, odstępować zaś od tych warunków można jedynie w tym wypadku, jeżeli funkcjonarjusz ma zamiar wstąpić dobrowolnie do wojska w czasie mobilizacji lub uzupełnienia do stanu wojennego.

I. J. Paderewski

S. Wojciechowski — *A. Prystor* — *J. Eberhardt*

L. Biliński — *Z. Przesmycki* — *T. Jasionowski*

J. Łukasiewicz — *J. Leśniewski*, Gen. Por. — *T. Janiszewski*

I. Szczeniowski — *B. Sobolewski* — *O. Sobański*

H. Linde — *Z. Chmielewski* — *W. Seyda.*

Załącznik 1.

Wniosek o zwolnienie.

Wzór A.

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX
Władza (urząd) wnosząca o zwolnienie funkcjonarjusza(ów)	Imię i nazwisko funkcjonarjusza	Data i miejsce urodzenia	Charakter urzędowy (funkcje urzędowe). Władza służbowa i miejsce służby	Dzień i miesiąc, rok i miejsce przeglądu, przy którym uznano go za zdatnego do służby wojskowej, oddział wojska, do którego powołany należy. Stopień wojskowy. Data i liczba karty powołującej lub karty poborowej	Wniosek władzy służbowej z uzasadnieniem	Opinja władzy bezpośrednio podległej władzy centralnej	Opinja władzy centralnej	Rozstrzygnięcie Ministerstwa Spraw Wojskowych
								Zwolniony na czas nieoznaczony. Zwolniony na przeciąg .... miesięcy (roku, lat). Niezwolniony. Warszawa, dnia .... 19 . ... Podpis. (Pieczęć.)

Załącznik 2. *Wzór B.*

Powiatowa Komenda Uzupełnień W. P. ....

....

L. ....

Świadectwo zwolnienia.

Stwierdza się, że pan (imię) ....

(nazwisko) ....

(stopień wojskowy) ....

zwolniony został na podstawie rozstrzygnięcia Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia .... / .... *19*...., *L.* ....

.............., *jako (charakter urzędowy w służbie cywilnej)* ....

w (siedziba służbowa) ....

od pełnienia czynnej służby wojskowej na skutek mobilizacji (częściowego uzupełnienia do stanu wojennego) na okres czasu ....

....

.............., *dnia* *19*

....

Pieczęć urzędowa. *Podpis Komendanta P. K. Uzup.*

Załącznik 3. *Wolne od należytości stemplowych.* *Wzór C.*

Kwit

na kwotę .... marek (kor.) .... fen. (hal.).
wyraźnie marek (kor.) ....
należnej mi tytułem różnicy między uposażeniem cywilnem, a uposażeniem wojskowem i dodatku z tytułu stosunków rodzinnych za miesiąc .... 19....,
którą proszę mi przesłać pod podanym adresem, którą przekazuję do wypłaty żonie mej, synowi, córce, ojcu, matce, dziadkowi, babce, bratu, siostrze i t. d.)*
zamieszkał...... w ....
ul. ...., Nr. domu ....

........................, *dnia* .... *19*....

....

Podpis.

Potwierdzenie dowódcy (władzy wojskowej).

(Imię) .... *(nazwisko)* ....

....

(stopień wojskowy) ....
żyje i pełni służbę wojskową w (oddział wojska) ....

....

w charakterze ....
Kwitu nie mógł osobiście podpisać z powodu ....

....

........................, *dnia* .... *19*....

....

Pieczęć urzędowa. *Podpis.*

Adnotacja oficera kasowego.

Pobrał za miesiąc ....
1. płacy zasadniczej (gaży, żołdu) ....
2. dodatków (strawne, funkcyjne, polowe i t. p.) ....

....

3. dodatku z tytułu stosunków rodzinnych:
**) a) dla żony* ....
**) b) dla dzieci* ....
**) c) na mieszkanie* ....

........................, *dnia* .... *19*....

....

Pieczęć urzędowa. *Podpis.*

**) Wyrazy i zdania zbyteczne skreślić.*

No. 36241/8454/I.

24.

Rozporządzenie Rady Ministrów w przedmiocie nowegu tekstu roty przysięgi dla ministrów, urzędników i sędziów.

Art. 1.

Na zasadzie art. 6-go Dekretu o najwyższej władzy reprezentacyjnej Republiki Polskiej z dnia 22 listopada 1918 r., Dz. Pr., poz. 41, ustanawia Rada Ministrów przysięgę dla ministrów, urzędników i sędziów w następującej rocie:

a) Dla ministrów:

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że na powierzonym mi urzędzie Ministra Państwa Polskiego dążyć będę do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której wierności zawsze dochowam; honoru i godności Narodu, oraz przepisów prawa strzedz będę niezłomnie, a obowiązki moje zawsze sumiennie i z całą świadomością ciążącej na mnie odpowiedzialności wypełniać będę.

Tak mi Panie Boże dopomóż.

b) Dla urzędników:

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że na powierzonem mi stanowisku urzędowem przyczyniać się będę w mym zakresie działania ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę; wszystkich obywateli kraju w równem mając zachowaniu, przepisów prawa strzedz będę pilnie, obowiązki mego urzędu spełniać gorliwie i sumiennie, polecenia mych przełożonych wykonywać dokładnie, a tajemnicy urzędowej dochowam.

Tak mi Panie Boże dopomóż.

c) Dla sędziów:

Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, że na powierzonym mi urzędzie sędziego przyczyniać się będę w mym zakresie działania ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę; obowiązki urzędu mego spełniać będę gorliwie; sprawiedliwość bezstronnie według mego sumienia i zgodnie z przepisami prawa wymierzać, a tajemnicy urzędowej dochowam.

Tak mi Panie Boże dopomóż.

Art. 2.

Do osób, które już zostały zaprzysiężone w myśl Dekretu z dnia 20 lutego 1918 r., poz. 6 Dz. Pr., i pozostają na urzędzie, rozporządzenie niniejsze się nie odnosi.

Art. 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 22 listopada 1919 r.

No. 675/76/I.

25.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie przyznania funkcjonarjuszom państwowym na ziemiach b. zaboru austrjackiego nadzwyczajnych dodatków do diet i strawnego (wynagrodzenia dziennego).

Art. 1.

Pozostającym w czynnej służbie funkcjonarjuszom państwowym na ziemiach b. zaboru austrjackiego przyznaje się za podróże służbowe poza miejscem służbowem w czasie od 1 stycznia do końca czerwca 1920 r. nadzwyczajny dodatek do pełnych diet, oraz do strawnego (wynagrodzenia dziennego) według następujących postanowień:

Art. 2.

Nadzwyczajny dodatek do pełnych diet urzędników (nauczycieli państwowych) wynosi:

w	II	klasie rangi	85 kor.
„	III	„ „	75 „
„	IV	„ „	65 „
„	V	„ „	54 „
„	VI	„ „	52 „
„	VII	„ „	47 „
„	VIII	„ „	40 „
„	IX	„ „	37 „
„	X	„ „	29 „
„	XI	„ „	30 „

Art. 3.

Dodatek do strawnego oficjantów, pomocników kancelaryjnych i sług państwowych (podurzędników) wynosi:

a) dla starszych oficjantów 14 kor.;
b) dla oficjantów i pomocników kancelaryjnych 15 kor.;
c) dla sług państwowych (podurzędników) 15·48 kor.

O ile chodzi o sługi sądowe, albo o personel dozorców więźni w sądach i męskich zakładach kary, dolicza się powyższy dodatek wyłącznie tylko do wynagrodzenia dziennego (rozporządzenie austr. Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 20 września 1900 r., Dz. u. p. No. 165, i z dnia 15 stycznia 1902 r., Dz. u. p. No. 16).

Art. 4.

Diety pełne wraz z wymienionym w art. 2 niniejszego rozporządzenia nadzwyczajnym dodatkiem należą się urzędnikom państwowym bez względu na to, czy spowodowany podróżą służbową pobyt poza miejscem służbowem ma miejsce we własnym lub obcym okręgu służbowym.

W wypadkach jednak, w których pobyt poza miejscem służbowem trwa w jednej i tej samej miejscowości dłużej niż 14 dni, zmniejszają się począwszy od piętnastego dnia o 25% tak kwoty diet pełnych, jak i kwota przyznanego do nich niniejszem rozporządzeniem nadzwyczajnego dodatku.

Art. 5.

Przepis art. 4. niniejszego rozporządzenia ma analogiczne zastosowanie do strawnego oficjantów, pomocników kancelaryjnych, oraz sług państwowych (podurzędników) i do przyznanego im niniejszem rozporządzeniem nadzwyczajnego dodatku do strawnego.

Art. 6.

Powstały wskutek przyznania nadzwyczajnych dodatków zwiększony wydatek należy zarachować w sposób wskazany w § 5 austr. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 27 lipca 1916 r., Dz. u. p. No. 234.

Minister Skarbu:
Grabski.

Warszawa, dnia 30 grudnia 1919 r.

No. 36286/1640/III.

26.

Uwolnienie od opłaty pocztowej przesyłek poczty polowej.

§ 1.

Na podstawie art. 12, punkt 2 *b*, ustawy z dnia 27 maja 1919 (No. 44, poz. 310 Dziennika praw z r. 1919) zarządza się w porozumieniu z Naczelnem Dowództwem W. P., Ministerstwem Spraw Wojskowych i Ministerstwem Skarbu co następuje:

Przesyłkami poczty polowej wolnemi o opłaty pocztowej są:

a) Przesyłki urzędowe, nadane przez jakiekolwiekbądź formacje wojskowe, należące do armji w polu, jako też takie przesyłki do tych formacyj adresowane. Jako przesyłki urzędowe są do transportu pocztą polową dopuszczone przesyłki listowe zwykłe i polecone, listy z zawartością pieniężną (bez ograniczenia wartości), zwykłe i polecone druki (gazety) do jednego kilograma i pakiety do 5 kilogramów.

b) Zwykła korespondencja prywatna, nadana przez osoby do armji w polu należące i do tych osób adresowana. Przez zwykłą korespondencję rozumie się zwykłe pocztówki polowe prywatnego i urzędowego nakładu, zwykłe listy i czasopisma wydawane pod kontrolą Naczelnego Dowództwa W. P. i Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Nazwy czasopism, które są wolne od opłaty pocztowej przy przesyłaniu pocztą polową, ogłosi się osobno.

§ 2.

Przesyłki urzędowe na obszarze wojennym mają być nadane w przynależnej poczcie polowej, która zaopatruje je odciskiem swego stempla kalendarzowego. Przesyłki, nie posiadające stempla kalendarzowego poczty polowej, będą doręczane za pobraniem taryfowej należytości, przewidzianej dla tego rodzaju przesyłek.

Korespondencja prywatna, nadana na obszarze wojennym, jest wolną od opłaty pocztowej, jeśli odpowiada następującym wymogom:

a) Nadawca może być 1. osoba wojskowa, należąca do armji w polu, 2. osoba cywilna, przydzielona do armji w polu, 3. osoba, należąca do personelu sanitarnego przy armji w polu.

b) Wojskowi nadawcy mają na przesyłce pocztowej podać swe nazwisko, stopień służbowy i oddział wojskowy, cywilni zaś swe nazwisko, przydział służbowy i oddział wojskowy, do którego są przydzieleni, wreszcie tak wojskowi jak i cywilni numer przynależnej poczty polowej.

c) Korespondencja nie może być nadaną bezpośrednio w poczcie polowej, lecz tylko za pośrednictwem władzy przełożonej.

d) Korespondencja musi być zaopatrzoną w pieczęć władzy przełożonej na dowód, że treść jej została ocenzurowana.

e) Korespondencja musi być zaopatrzoną w stempel kalendarzowy przynależnej poczty polowej.

f) Odbiorcą może być każda osoba fizyczna, prawna, urząd, biuro i t. p.

Przesyłki nieodpowiadające wymienionym wymogom będą zwrócone nadawcom do uzupełnienia, a o ile to jest niemożliwe, będą uważane za przesyłki niedoręczalne i przez władze pocztowe po myśli istniejących przepisów traktowane.

§ 3.

Przesyłki urzędowe do władz wojskowych, na których jako miejsce przeznaczenia jest podana poczta polowa, są wolne od opłaty pocztowej.

Korespondencja prywatna do armji w polu na obszarze wojennym jest wolną od opłaty pocztowej, jeśli jest adresowaną do osób, wymienionych w § 2, punkt *a*.

Nadawca ma na przesyłce podać swe nazwisko i miejsce zamieszkania.

Adres przesyłki ma zawierać imię i nazwisko odbiorcy, stopień służbowy, przy osobach cywilnych przydział służbowy, oddział wojskowy i numer przynależnej poczty polowej.

Korespondencja musi być nadana w stanie otwartym. Nie wolno w adresie wymieniać wyższego Dowództwa, jako to: Brygada, Dywizja, Korpus, Dowództwo frontu, do której należy jakiś oddział wojskowy. Przesyłki do odbiorców, przydzielonych wprost do tych wyższych władz, mają być zaopatrzone w numer poczty polowej, obsługującej te wyższe Dowództwa.

§ 4.

Korespondencja, nadana przez personel pociągów sanitarnych, jako też przez rannych i chorych podczas transportu z obszaru wojennego, jest wolna od opłaty pocztowej, jeśli odpowiada wymogom, wymienionym w § 2, punkt *a*, *b*.

Korespondencja ta musi być wręczoną kierownikowi pociągu sanitarnego, który oddaje ją w najbliższej stacji zbornej dla rannych i chorych lub w szpitalu.

Sanitarna stacja zborna lub szpital zaopatruje korespondencję odciskiem pieczęci urzędowej i oddaje najbliższemu cywilnemu urzędowi pocztowemu.

§ 5.

Korespondencja prywatna, nadana przez rannych lub chorych, należących do armji w polu, a przebywających na pielęgnacji w szpitalu, jest wolna od opłaty pocztowej,

a) jeśli odpowiada wymogom, wymienionym w § 2, punkt *a* i *b*, z tą różnicą, że zamiast numeru poczty polowej ma być podany przynależny cywilny urząd pocztowy.

b) Korespondencja ma być oddaną zarządowi szpitala, który zaopatrzy ją odciskiem stempla urzędowego i odda najbliższemu cywilnemu urzędowi pocztowemu.

§ 6.

Korespondencja prywatna do rannych i chorych osób, przebywających w szpitalach wojskowych na pielęgnacji, jest wolna od opłaty pocztowej, jeśli adresowana jest do osób, wymienionych w § 2, punkt *a*, a jako miejsce oddania tej korespondencji ma być podany szpital.

§ 7.

Przesyłki urzędowe władz wojskowych, należących do armji w polu a nie przydzielonych do żadnej poczty polowej, mają być nadane w cywilnym urzędzie pocztowym. Przesyłki te są wolne od opłaty pocztowej: *a*) jeśli władza nadająca zaopatrzy je w stempel podłużny „Armja w polu“, *b*) jeśli przy nadaniu tej korespondencji okaże formacja urzędowi pocztowemu książkę odbioru.

Na wewnętrznej stronie tej książki ma wyższa władza, której podlega odnośna formacja, umieścić zastrzeżenie następujące: „Dowództwo należy do armji w polu. Przesyłki urzędowe i korespondencja prywatna osób, do niego należących, wolne są od opłaty pocztowej.“ Pod zastrzeżeniem ma być umieszczona data, pieczęć urzędowa i podpis dowódzcy. Zastrzeżenie to może umieścić tylko ta wyższa władza wojskowa, która sama należy do armji w polu i posiada własną pocztę polową.

Formacje wojskowe, które wychodzą ze związku z armją w polu, mają oddać pocztową książkę odbioru.

Korespondencja prywatna, nadana przez osoby wojskowe, należące do formacyj polowych, które nie są przydzielone do żadnej poczty polowej, jest wolną od opłaty pocztowej,

a) jeśli odpowiada wymogom wymienionym w § 2, punkt *a*, *b*, *c*, *d*, z tą różnicą, że zamiast numeru poczty polowej ma być podany przynależny cywilny urząd pocztowy,

b) jeśli nosi stempel kalendarzowy przynależnego urzędu pocztowego,

c) jeśli jest zaopatrzona odciskiem podłużnym stempla „Armja w polu“,

d) jeśli upełnomocniony przy nadaniu tej korespondencji okaże książkę odbioru, zaopatrzoną w zastrzeżenie, podane pod *b* w ustępie pierwszym tego paragrafu.

W analogiczny sposób należy postępować z formacjami, znajdującemi się w miejscach obwarowanych, a które podlegają Naczelnemu Dowództwu W. P. wprost lub za pośrednictwem innego Dowództwa, należącego do armji w polu. Zastrzeżenie w pocztowej książce odbioru ma brzmieć: „Dowództwo należy do załogi miejsca obwarowanego... Jak długo przeto Dowództwo znajduje się w wyżwymienionem miejscu, przysługuje przesyłkom urzędowym i korespondencji prywatnej osób, należących do tego Dowództwa, wolność od opłaty. Wolność od opłaty pocztowej traci Dowództwo z chwilą opuszczenia miejsca obwarowanego.“

Zastrzeżenie to umieszcza, zaopatruje datą, pieczęcią urzędową i podpisem Dowództwo miejsca obwarowanego.

W pocztowej książce odbioru Dowództwa miejsca obwarowanego umieszcza zastrzeżenie bezpośrednio wyższa władza, należąca do armji w polu.

§ 8.

Przesyłki urzędowe i korespondencja prywatna do władz i osób wymienionych w § 7 korzysta z wolności opłaty pocztowej, jeżeli upełnomocniony do odbioru przesyłek pocztowych wylegitymuje się książką odbioru, zaopatrzoną w jedno z zastrzeżeń w § 7 podanych.

§ 9.

Dowództwa należące do armji w polu, w których tytule jest wymienione miejsce postoju, odbierają swą korespondencję w najbliższym cywilnym urzędzie pocztowym, nawet wtedy, gdy w danej miejscowości znajduje się poczta polowa, gdyż przez zastawienie numeru poczty polowej i miejscowości zostałaby ujawnioną siedziba poczty polowej. Pod względem sposobu nadawania, odbierania i wolności od opłaty pocztowej obowiązują przepisy §§ 7 i 8.

§ 10.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1920 r.

Dodatek:

Wszelkie dotychczasowe przepisy co do uwolnienia od opłaty pocztowej przesyłek poczty polowej, sprzeczne z postanowieniani niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą.

W szczególności mają opłacać władze wojskowe według rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 9 grudnia 1919 r., D. G. L. 57671/711/Org., wszelkie przesyłki pocztowe nie podlegające przepisom poczty polowej w sposób i w wysokości oznaczonej rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 5 września 1919 r., No. 25950/1306/IV (Dz. Urz. No. 14 z 1919 r.).

Przepisy co do kredytowania wojsku opłat telegraficznych i telefonicznych pozostają w mocy.

Warszawa, dnia 17 grudnia 1919 r.

No. 32967/1849/IV.

27.

Wolność od opłat korespondencji urzędowej,

W porozumieniu z Radą Narodową Księstwa Cieszyńskiego oraz z Komisarjatem Generalnym Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich ustanowiono aż do dalszego zarządzenia następujące wyjątki od postanowień art. 12 ustawy z 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. No. 44):

1. W obrębie całego Śląska Cieszyńskiego bez względu na linję demarkacyjną pozostawiono dla pism urzędowych wolność od wszelkich opłat pocztowych według dawnej ustawy austrjackiej o wolności od opłat pocztowych z 2 października 1865 r.

2. Na obszarze objętym przez Zarząd Cywilny Ziem Wschodnich jest wolna od zwykłej opłaty pocztowej korespondencja Generalnego Komisarjatu Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich, tudzież wszystkich władz i urzędów, podlegających Zarządowi Cywilnemu Ziem Wschodnich do władz i urzędów państwowych i samorządnych w całem Państwie Polskiem.

Uwolnienie to nie odnosi się do należytości za polecenie, za recepis zwrotny i t. p. i ma zastosowanie wyłącznie do korespondencji pozamiejscowej.

Nieopłacone pisma do osób prywatnych podlegają opłacie pocztowej w pojedynczej wysokości, którą uiszcza adresat.

Korespondencja powyższa ma być zaopatrzona napisem „Kresy Wschodnie — Sprawa urzędowa wolna od opłaty pocztowej".

Warszawa, dnia 10 grudnia 1919 r.

No. 25354/936/II.

28.

Podjęcie wzajemnego obrotu pieniężnego zapomocą listów wartościowych między urzędami pocztowemi w Rzeczypospolitej, a urzędami pocztowemi na Kresach Wschodnich.

Z dniem 1 stycznia 1920 r. podejmuje się wzajemny obrót pieniężny zapomocą listów wartościowych między urzędami pocztowemi w Rzeczypospolitej, a urzędami pocztowemi na Ziemiach Wschodnich, a to na następujących warunkach:

1. Obrót winiem być podjęty na podstawie przepisów o listach wartościowych w obrocie krajowym (Dz. Urz. No. 8 ex 1919, i według taryfy dla listów war-

tościowych, zamieszczonej w Dz. Urz. Nr. 1 ex 1919). Jeżeli list wartościowy zawiera znaki pieniężne lub walory innej waluty, niż ona obowiązuje w miejscu urzędu nadawczego, wtedy musi obok nominalnej wartości być podana także w walucie obowiązującej w danym urzędzie pocztowym, a to dla ustalenia granic odpowiedzialności Zarządu pocztowego i opłaty za odnośny list wartościowy.

2. List wartościowy może opiewać najwyżej do 1000 rubli (marek, koron) deklarowanej wartości.

3. Listy wartościowe mogą zawierać wyłącznie tylko znaki pieniężne lub papiery wartościowe (walory), a dołączanie prywatnej korespondencji lub jakichkolwiek dopisków jest bezwzględnie wzbronione.

4. Jeden list wartościowy może zawierać znaki pieniężne tylko jednej waluty.

5. List wartościowy musi być nadany w urzędzie pocztowym w stanie otwartym (niezaklejony i niezapieczętowany), a przyjmujący urzędnik winien pod osobistą odpowiedzialnością przekonać się, czy list wartościowy odpowiada warunkom przyjęcia. Zaklejenie i zapieczętowanie nadającego się do przyjęcia listu wartościowego jest rzeczą nadawcy i ma się odbywać pod dozorem urzędnika pocztowego, przyczem nadawca winien dostarczyć laku, świecy i pieczątki. W dowód dokonanej kontroli zawartości winien urzędnik przyjmujący wycisnąć na liście wartościowym jedną pieczęć urzędową na laku, a obok pieczęci wypisać wyraz „zbadałem“ i umieścić swój czytelny podpis.

6. W obrocie wewnętrznym na Ziemiach Wschodnich, to znaczy między urzędami pocztowemi okręgu Wileńskiego i Kowelskiego, dopuszcza się do przesyłania listami wartościowemi znaki pieniężne wszystkich walut, będących w obiegu na Ziemiach Wschodnich. Natomiast w granice Rzeczypospolitej dopuszcza się wyłącznie znaki pieniężne waluty marek polskich.

7. Listów wartościowych nie należy kierować do cenzury, lecz przesyłać bezpośrednio w kierunku miejsca przeznaczenia.

8. Pocztowo-urzędowe listy wartościowe nie podlegają żadnym ograniczeniom, listy wartościowe zaś innych władz i urzędów mogą być nadawane zamknięte i zapieczętowane, a wartość ich może wynosić do 10.000 rb. (mk., kor.).

9. Z dniem 1 stycznia 1920 r. wprowadza się w życie rozporządzenie o odpowiedzialności Zarządu pocztowego za przesyłki pocztowe (Dz. Urz. Min. P. i T. No. 13 ex 1919) także na obszarze Ziem Wschodnich. Listy wartościowe nadane w urzędach Rzeczypospolitej, a adresowane do urzędów pocztowych na Ziemiach Wschodnich, mogą zawierać znaki pieniężne tylko następujących walut: ruble carskie, ruble oberostu, ruble Kiereńskiego i karbowańce.

Wywóz marek polskich, niemieckich, koron i walut zagranicznych jest wzbroniony.

Warszawa, dnia 18 grudnia 1919 r.

No. 36059/1639/III.

29.

Podjęcie obrotu przekazów pocztowych wewnątrz obszaru Ziem Wschodnich.

W porozumieniu z Zarządem cywilnym Ziem Wschodnich podjęto obrót przekazów pocztowych narazie tylko wewnątrz obszaru Ziem Wschodnich. Dopuszczone są przekazy pocztowe, opiewające tylko na walutę rubli carskich. Wpłaty mogą być uskuteczniane również tylko w takiejże walucie, a urzędom pocztowym nie wolno przyjmować znaków pieniężnych innych walut i przeliczać je na walutę rubli carskich. Obrót przekazowy odbywa się w myśl przepisów tutejszej Tymczasowej instrukcji obrotu pieniężnego zapomocą przekazów pienię-

żnych z tą różnicą, że aż do czasu ustalenia okręgów Dyrekcyjnych będą urzędy pocztowe przesyłać przekazy bez odcisków stempli okręgowych.

Obrót przekazów pocztowych podjęły następujące urzędy pocztowe:

a) Okręg Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Wilnie z dniem 11 grudnia 1919 r.: Baranowicze, Bieniakonie, Brześć litewski, Dziewieniszki, Grodno, Kobryń, Landwarowo, Lida, Mińsk, Mołodeczno, Nowogródek, Nowoświęcany, Nowo-Wilejka, Orany, Oszmiana, Pińsk, Podbrodzie, Prużana, Święcany, Świsłocz, Troki, Wilno 1, Wilno 2, Wołkowysk, Woronowo i Zelwa.

b) Okręg Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Lublinie z dniem 15 grudnia 1919 r.: Kowel, Łuck i Włodzimierz wołyński.

Warszawa, dnia 19 grudnia 1919 r.

No. 34284/1596/II.

30.

Opóźnienia urzędowej korespondencji pocztowej, telegraficznej i telefonicznej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwróciło się do Ministerstwa Poczt i Telegrafów z poważnem zażaleniem, wskazując na częste i bardzo znaczne opóźnianie urzędowych przesyłek listowych oraz terminowych telegramów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, czuwające nad całym ładem i porządkiem w państwie oraz bezpieczeństwem publicznem i odpowiedzialne za to przed społeczeństwem, jest w sprawnem działaniu poczt, telegrafów i telefonów w wielkim stopniu interesowane, a każda zwłoka w przesyłaniu telegramów i korespondencyj, jako też w połączeniach telefonicznych jest dla celowej administracji w kraju bardzo szkodliwa i może mieć w niektórych wypadkach poważne następstwa. Ogół pracowników pocztowych, telegraficznych i telefonicznych bez wątpienia zdaje sobie z tego sprawę.

Powody tej niesprawności w poszczególnych urzędach pocztowych są różne.

Świadom jestem tego, że stworzona w wielkim zamęcie dziejowym administracja pocztowa, mimo wielkiego poczucia obowiązku u pracowników pocztowych i wytrwania na posterunkach wśród bardzo ciężkich warunków, nie mogła odrazu wniknąć w każdy szczegół komunikacji pocztowej, telegraficznej i telefonicznej i że w tym kierunku jest jeszcze bardzo dużo do uzupełnienia.

Jednakowoż usilna i wytrwała dalsza praca, a przedewszystkiem ścisła współpraca wszystkich pracowników powinna te braki stopniowo usunąć i dlatego jest konieczna w interesie dobra społecznego.

Każdy pracownik nie tylko winien pełnić sumiennie powierzone mu obowiązki, lecz także starać się w tym kierunku wpływać zachęcająco na innych. W szczególności powołani są do tego naczelnicy urzędów z tytułu swego stanowiska i obowiązków nadzoru, aby w trosce o prawidłowe funkcjonowanie naszej instytucji, tak ważnej dla całego rozwoju państwa, przestrzegali skrupulatnego wykonywania obowiązków, wglądali we wszystko, pouczali umiejętnie podwładny personel, udzielając mu we wszystkiem fachowych wskazówek i zachęcając ich do współpracy dla osiągnięcia wspólnego szczytnego celu.

Na korespondencję urzędową ze względu na publiczny interes należy zwracać szczególną uwagę i starać się o jej jak najszybsze wysyłanie i doręczanie.

Żywię nadzieję, że apel niniejszy znajdzie zrozumienie w najszerszych kołach pracowników, którzy dali już dowody hartu w uciążliwej swej pracy. Z tego też właśnie powodu nie może i nie powinno być cierpiane niedbalstwo lub wygodne

uchylanie się od obowiązków, jeżeliby ono chciało się tu i owdzie zakorzenić kosztem pracy współkolegów.

Warszawa, dnia 13 grudnia 1919 r.

Podsekretarz stanu:
Dr. Urbański.

No. 37243/1690/III.

31.

Przesyłanie paczek prywatnych do armji.

Przepisy zawarte w rozporządzeniu z dnia 10 kwietnia 1919 r., No. 238 poczt. pol. (Dz. Urz. No. 6 z 1919 r.), należy w przyszłości stosować tylko do paczek adresowanych do poczt polowych. Wobec tego jedynie takie paczki prywatne, które są adresowane do poczt polowych, korzystają ze zniżonej opłaty i mogą być nadawane bez listów przesyłkowych. Paczki takie dosłane do stałych urzędów pocztowych z powodu zmiany miejsca postoju adresata, należy doręczyć zapomocą zastępczych listów przesyłkowych, zaznaczając na nich „dosłano z poczty polowej".

Natomiast do paczek prywatnych do osób wojskowych, które odbierają paczki w stałych urzędach pocztowych, należy stosować ogólne przepisy tymczasowej instrukcji pocztowej o paczkach (Dz. Urz. No. 11 z 1919 r.).

Paczki te mają być opłacone według ogólnej taryfy paczkowej (Dz. Urz. No. 1 z 1919 r.). W razie dosyłki tych paczek do poczt połowych należy list przesyłkowy przytwierdzić do paczki w ten sposób, aby w czasie transportu nie odpadł.

Warszawa, dnia 14 stycznia 1920 r.

No. 31616/725/XVI.

32.

Ustalenie ceny pocztowej książki nadawczej.

Niniejszem ustala się cenę książki nadawczej Dr. No. 1 na 7 Mk. 50 fen. lub na 12 kor.

Książki pochodzące z nakładu 1919 r., znajdujące się jeszcze w urzędach pocztowych lub w urzędach gospodarczych, należy sprzedawać po cenie dotychczasowej.

Warszawa, dnia 5 stycznia 1920 r.

No. 25005/188/XIII.

33.

Sprzedaż starych słupów telegraficznych.

Słupy, uzyskane przy robotach na linjach telegraficznych i telefonicznych, a nie nadające się już do ponownego użycia, winny być sprzedane przy zachowaniu niżej podanych warunków.

Najniższą jednostkową cenę, po której takie słupy mogą być sprzedane, wyznaczać mają na pewien okres czasu Dyrekcje Poczt i Telegrafów, każda dla swego okręgu. Sprzedaży dokonuje Techniczny Zarząd T. i T. lub Kierownictwo budowy. Słupy należy sprzedawać, o ile możliwe, na miejscu, gdzie zostały uzy-

skane z linji. Techniczny Zarząd T. i T., względnie Kierownictwo budowy, może jednak według swego uznania zarządzić zwiezienie uzyskanych słupów do pewnej pobliskiej miejscowości, zwłaszcza gdy chodzi o większą ilość, celem dokonania sprzedaży. W tym wypadku najniższa wyznaczona cena jednostkowa słupa musi być powiększona odpowiednio o koszt transportu.

Pierwszeństwo do zakupna słupów za natychmiastową opłatą po wyznaczonych cenach najniższych przysługuje Technicznym Zarządom T. i T. oraz urzędom pocztowym, które mogą nabywać słupy na rachunek ryczałtu, przyznanego im na opalanie urzędowych ubikacyj. Następnie pierwszeństwo to przyznaje się personelowi technicznemu, zatrudnionemu przy budowie i utrzymaniu linij i urządzeń telegraficznych i telefonicznych. W wypadku, gdy słupy są do dyspozycji w większej ilości, może Techniczny Zarząd T. i T., względnie Kierownictwo budowy, wyznaczyć z góry ilość słupów, które ma prawo nabyć poszczególny funkcjonarjusz techniczny.

Jeżeli w pobliżu miejsca sprzedaży słupów niema chętnych nabywców z pośród wymienionych urzędów i personelu technicznego, należy przeprowadzić sprzedaż drogą konkurencji osób postronnych, przyczem wedle możności ma być uwzględniony personel Zarządu Poczt i Telegrafów oraz funkcjonarjusze innych instytucyj, którzy pozostają w kontakcie służbowym z organami technicznemi telegrafów i telefonów (dróżnicy kolejowi, personel zarządu drogowego i t. p.).

Organ techniczny, przeprowadzający sprzedaż drogą konkurencji, winien starać się uzyskać cenę wyższą od wyznaczonej.

Sprzedaż winna być przeprowadzona w sposób jak najkrótszy, nie powodujący jakichkolwiek kosztów dla Zarządu Poczt i Telegrafów, oraz nie wpływający ujemnie na tok prowadzenia roboty.

Zarząd Poczt i Telegrafów nie bierze żadnej odpowiedzialności za opiekę nad sprzedanemi słupami. Odtransportowanie zakupionych słupów z miejsca sprzedaży uskutecznia kupujący na własny koszt i ryzyko.

Funkcjonarjusz, przeprowadzający sprzedaż, oraz nabywca obowiązani są potwierdzić podpisem protokół sprzedaży słupów. W protokole winny być wyszczególnione data i miejsce sprzedaży, rodzaj budowy, przy której słupy uzyskano, długość słupów, ich jednostkowa cena kupna oraz uiszczona kwota. W wypadku, gdy kupującym słupy nie jest urząd, lecz osoba prywatna, protokół sprzedaży ma być zaopatrzony stemplem a przepisaną należytość stemplową od ogólnej ceny kupna pokrywa nabywca. Uzyskaną kwotę ma Techniczny Zarząd T. i T., względnie Kierownictwo budowy, wpłacić do kasy urzędu pocztowego, zaś protokół sprzedaży wraz z pokwitowaniem kasy dołączyć do swego rachunku materjałowego celem odciążenia stanu zapasów.

Słupy mogą być nabyte przez personel Zarządu Poczt i Telegrafów, jako też przez funkcjonarjuszów innych instytucyj, pozostających w kontakcie służbowym z organami technicznemi telegrafów i telefonów, jedynie dla celów własnego gospodarstwa domowego, nie mogą przeto stanowić przedmiotu handlu, a to pod zagrożeniem utraty prawa nabywania słupów. Nadto w wypadku przekroczenia tego zakazu personel Zarządu Poczt i Telegrafów może być pociągnięty do odpowiedzialności w drodze dyscyplinarnej.

Organa techniczne, wykonujące służbę konserwacji lub budowy, są odpowiedzialne za to, by na sprzedaż oddawano jedynie takie słupy, których nie da się użyć z korzyścią dla celów technicznych telegrafu i telefonu. Funkcjonarjusze winni wykroczenia w tym kierunku obowiązani będą do zwrotu Zarządowi Poczt i Telegrafów wynikłych z tego powodu strat, niezależnie od odpowiedzialności dyscyplinarnej, do którego mogą być pociągnięci.

Słupy, nadające się do powtórnego użycia, należy zwieźć do najbliższych punktów, gdzieby mogły być zabezpieczone od kradzieży.

Warszawa, dnia 9 grudnia 1919 r.

No. 34059/826/XIII.

34.

Doręczanie telegramów w porze nocnej.

Zanim wydane zostaną jednolite przepisy dla ruchu telegraficznego na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej, zarządza się w kwestji doręczania telegramów w porze nocnej co następuje:

a) Telegramy państwowe, adresowane do władz i urzędów państwowych cywilnych i wojskowych, władz i urzędów samorządnych, instytucyj i zakładów prywatnych i t. p., należy doręczać w porze nocnej tylko wtedy, jeżeli urzędowi wiadomo jest, że jest tam ktoś, który pełni dyżur nocny i telegram odebrać może (jak np. w Dowództwach i koszarach wojskowych, komendach żandarmerji, policji, straży kolejowej, straży pożarnej), inaczej doręczać należy telegramy państwowe rano bezpośrednio przed rozpoczęciem się w nich, to znaczy, w tych władzach, urzędach i instytucjach, urzędowania.

Telegramy państwowe, adresowane do osób prywatnych, należy doręczać i w porze nocnej, gdyż co do ważności ich treści nie można pozostawić oceny urzędowi oddawczemu.

b) Telegramy służbowe należy doręczać w porze nocnej tylko wtedy, jeżeli są adresowane do oddziałów pocztowych, pełniących nocny dyżur, lub też tyczą się służby telegraficznej; telegramy służbowe opłacone (S. T.) należy pod względem doręczenia w porze nocnej traktować tak jak telegramy prywatne.

c) Telegramy prywatne należy doręczać w porze nocnej tylko wtedy, jeżeli są opłacone i oznaczone jako pilne, t. zn. jeżeli mają przed adresem znak umówiony „D“ lub „Urgent“, dalej telegramy zwykłe, które mają przed adresem znak umówiony „Noc“ lub „Nuit“, wreszcie telegramy bez poprzednio wymienionych znaków, co do których urząd oddawczy jest w możności osądzić, że treść ich jest rzeczywiście pilna. O ile urzędy telegraficzne posiadają pisemne oświadczenia adresatów, którzy często otrzymują telegramy, by im nie doręczano telegramów w porze nocnej, chyba że byłyby pilnej treści familijnej, należy się do takich życzeń zastosować, wszelako nie uważać ich jako szczególne dyspozycje co do doręczania i nie żądać opłaty 100 Mk. (K), przewidzianej w takich wypadkach.

d) Za porę nocną uważać należy w czasie od 1 października do 31 marca czas od 10 godz. wieczór (godz. 22) do 7 godz. rano, w czasie zaś od 1 kwietnia do 30 września czas od 11 godz. wieczór (godz. 23) do 6 godz. rano.

Warszawa, dnia 29 grudnia 1919 r.

No. 36047/968/XIII.

35.

Otwarcie prywatnego ruchu telegraficznego w Mińsku Litewskim.

Z inicjatywy władz wojskowych otwarto w Mińsku Litewskim prywatny ruch telegraficzny. Telegramy do Mińska Litewskiego należy skierowywać przez Warszawę, Brześć Litowski i Baranowicze, naodwrót zaś telegramy z Mińska Litewskiego przez Baranowicze i Brześć Litewski do Warszawy.

Opłata za telegramy do Mińska Litewskiego jest taka sama, jak za telegramy wewnętrzne.

Warszawa, dnia 30 grudnia 1919 r.

No. 36987/1775/II.

36.

Urzędowa nazwa miasta Dąbrowy pow. Będzin.

Na podstawie odezwy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 grudnia b. r., No. A. O. 10197/2, urzędowa nazwa miasta Dąbrowy pow. Będzin opiewa: „Dąbrowa górnicza“. W urzędowych pismach należy przeto tej nazwy używać i podręczniki odpowiednio poprawić.

Warszawa, dnia 29 grudnia 1919 r.

No. 364/28/II.

37.

Przeniesienie urzędu pocztowego z Przegini duchownej do Rybny i zmiana nazwy tego urzędu.

Urząd pocztowy w Przegini duchownej przeniesiony został do sąsiedniej miejscowości Rybna. W podręcznikach pocztowych należy przeto zmienić nazwę powyższego urzędu na „Rybna“.

Warszawa, dnia 13 stycznia 1920 r.

No. 37842/1815/II.

38.

Zmiana nazwy gminy „Mikstal“ pow. Kutno i wsi „Prijutino“ gm. Radom, pow. Radom.

Rozporządzeniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1919 r., No. 9225/2, przemieniono dotychczasową nazwę gminy Mikstal powiat Kutno na „Łanięta“, a rozporządzeniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1919 r., No. A. O. 10391/2, przemieniono nazwę wsi „Prijutino“ gminy Radom pow. Radomskiego na „Michałówek“.

W urzędowych pismach należy przeto tej nazwy używać i podręczniki od powiednio poprawić.

Warszawa, dnia 3 grudnia 1919 r.

No. 34149/1952/IV.

39.

Wykaz urzędów pocztowo-telegraficznych w Rzeczypospolitej Estońskiej.

Nazwa urzędu		Nazwa urzędu	
estońska	dawna	estońska	dawna
Abja	Abia	Antsla	Antzen
Aegviidu	Charlottenhof	Baltiski	Baltic Port (Baltisch Port)
Alatskivi	Allatzkivi		
Ambla	Ampel	Elva	Elva

Nazwa urzędu		Nazwa urzędu	
estońska	dawna	estońska	dawna
Emmaste	Emmast	Liiva	Liva
Haapsalu	Hapsal	Lohusun	Lohoso
Hagudi	Haggud	Loksa	Loksa
Halliste	Hallist	Lüganuse	Luggenhusen
Hargla	Harjel	Martna	Martna
Heltermaa	Helterma	Mustvee	Tschorna
Heinaste	Heinasch	Mäetaguse	Mehntack
Häädemeeste	Gutmannsbach	Märjamaa	Merjama
Iisaku	Isaak	Mõisaküla	Moiseküll
Isborsk	Isborsk	Narva	Narva
Juuru	Jörden	Narva-Joesum	Hungerburg (Oust-Narova)
Järva-Jaani	S. Johannis		
Järvakandi	Jervakant	Nuia	Nuia
Jõgeva	Laisholm	Nunstaku	Nustago
Jõhoi	Jeve	Nõmme	Nömme
Kabala	Kappel	Nõo	Nüggen
Kabli	Kabli	Orissaar	Orrisaar
Kadrina	S. Catharinen	Paadremaa	Padenorm
Kallaste	Krasnogor	Paide	Weissenstein
Kambja	Kambi	Palamuse	Bartholomäi
Kanapää	Kannapäh	Palivere	Pallifer
Karula	Karolen	Passlepa	Paschlep
Karuse	Karusen	Petseri	Petschory
Kasari	Kasargen	Pilistvere	Pillistfer
Kavastu	Kavast	Puka	Bockenhof
Keava	Kedenpäh	Pärnu	Pernau
Keila	Kegel	Pärnu-Jakobi	S. Jakobi (powiat Pernau)
Keina	Keinis		
Kihelkonna	Kielkond	Poltsamaa	Oberpahlen
Kilingi-Nõmme	Kurkund-Nömme	Polva	Pölve
Kiltsi	Ass	Raasiku	Rasick
Koeru	S. Marien Magdalenen	Rakke	Rakke
		Rakvere	Wesenberg
Kohila	Koil	Rapla	Rappel
Kolga	Kolk	Risti	Risti
Kolga-Jaani	Kl. S. Johannis	Räpina	Rappin
Kose	Kosch	Samgaste	Sagnitz
Kuivaste	Kuivast	Silla	Silla
Kunda	Kunda(PortKunda)	Sillamäe	Sillamäggi
Kuremäe	Püchlitz	Simuna	S. Simonis
Kuressaar	Arensburg	Sindi	Zintenhof
Kuri	Kuri	Suue-Jaani	Gr. S. Johannis
Kärdla	Kertel	Tallinn	Reval
Käru	Kerro	Tapa	Taps
Körgaesaar	Körgesar	Tartu	Jouriev (Dorpat)
Laimjala	Laimjall	Tarvastu	Tarwast
Laiuse	Lais	Toila	Toila
Leisi	Laisberg	Tori	Torgel
Lelle	Lelle	Türi-Alliku	Allenküll
Lihula	Leal	Tõrva	Törva

Nazwa urzędu		Nazwa urzędu	
estońska	dawna	estońska	dawna
Tõstamaa	Töstama	Voldi	Tabbifer
Valk	Walk	Vormsö	Wormsö
Vasalem	Wassalem	Vägeva	Weggewa
Vastselüna	Neuhausen	Väike-Maarja	Kl. S. Marien
Vigala	Fickel	Vändra	Fennern
Viljandi	Felline (Fellin)	Võhma	Wöchma
Viru-Jakobi	S. Jakobi (powiat Wesenberg)	Võru	Werro
		Võsu	Wöso
Virtsu	Weerder	Võtikvere	Wottigfer

Wiadomości osobowe.

Minister Poczt i Telegrafów powołał inż. Ludwika Chełmińskiego, Dyrektora Telefonów Państwowych w Warszawie, do służby w Ministerstwie Poczt i Telegrafów i powierzył mu kierownictwo Sekcji III. (No. 58/Pr. z dnia 5 stycznia 1920 r.)

Minister Poczt i Telegrafów nadał starszemu radcy pocztowemu w V klasie rangi i Kierownikowi Inspektoratu Krakowskiego drowi Zygmuntowi Jakeschowi tytuł i charakter Prezesa Dyrekcji Poczt i Telegrafów, jako też zamianował radcę ministerjalnego Franciszka Musiała i starszego radcę budownictwa inż. Kazimierza Dutczyńskiego wiceprezesami w V klasie rangi urzędników państwowych według porządku austrjackiego z pozostawieniem wszystkich w służbie w Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Krakowie. (No. 32225/7925/I z dnia 12 grudnia 1919 r.)

Mianowani:

Jan Antoni Jura, urzędnik VIII kategorji, Ministerstwa Poczt i Telegrafów w Warszawie, urzędnikiem w kategorji VII etatu płac. (No. 4183/Pr. z dnia 17 grudnia 1919 r.)

Stefanja Kellerowa, urzędniczka pozaetatowa Izb Obrachunkowych M. P. i T., urzędniczką w kategorji X etatu płac. (No. 5475/Pr. z dnia 18 grudnia 1919 r.)

Stefan Strzelecki, urzędnik kontraktowy Ministerstwa Poczt i Telegrafów, urzędnikiem w kategorji VIII etatu płac. (No. 5735/Pr. z dnia 9 stycznia 1920 r.)

Stanisław Grzywaczewski, urzędnik X kategorji Ministerstwa Poczt i Telegrafów, urzędnikiem w kategorji IX etatu płac. (No. 5428/Pr. z dnia 9 stycznia 1920 r.)

Przeniesieni:

Kazimierz Monka, urzędnik X kategorji, z Ministerstwa Poczt i Telegrafów do Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Warszawie. (No. 4847/Pr. z dnia 9 grudnia 1919 r.).

August Teodor Frantil, administrator urzędu pocztowego w Wiśle na Śląsku, z okręgu Dyrekcji Poczt i Telegrafów we Lwowie do służby w Izbach Obrachunkowych M. P. i T. w Warszawie i mianowany urzędnikiem w kategorji VIII etatu płac. (No. 4864/Pr. z dnia 15 grudnia 1919 r.)

Bronisław Zaporowski, urzędnik VIII kategorji, z urzędu pocztowego Warszawa 1 do służby w Ministerstwie Poczt i Telegrafów. (No. 5465/Pr. z dnia 16 grudnia 1919 r.)

Wacław Korpeta, urzędnik urzędu pocztowego w Mszczonowie, do służby w Ministerstwie Poczt i Telegrafów i mianowany urzędnikiem w kategorji XI etatu płac. (No. 3951/Pr. z dnia 16 grudnia 1919 r.)

Józef Triba, dyrektor urzędu pocztowego, z Dyrekcji Poczt i Telegrafów we Lwowie do służby w Ministerstwie Poczt i Telegrafów w Warszawie i mianowany urzędnikiem w kategorji VI etatu płac. (No. 4942/Pr. z dnia 20 grudnia 1919 r.)

Zygmunt Kurek, urzędnik Dyrekcji Poczt i Telegrafów we Lwowie, do Izb Obrachunkowych M. P. i T. w Warszawie i mianowany urzędnikiem w kategorji VIII etatu płac. (No. 31/Pr. z dnia 8 stycznia 1920 r.)

Zwolniony:

Leonard Idzikowski, urzędnik VIII kategorji w Izbach Obrachunkowych M. P. i T. na własną prośbę. (No. 5110/Pr. z dnia 4 grudnia 1919 r.).

Konkursy.

W okręgu Lwowskiej Dyrekcji Poczt i Telegrafów:

1. Na posadę naczelnika urzędu pocztowego w Budzanowie (I/1). O posadę mogą się ubiegać urzędnicy pragmatyczni grupy C i D.

2. Na posadę kierownika urzędu pocztowego w Czortowcu (III/1).

Termin do wnoszenia podań trzy tygodnie, licząc od daty Dziennika Urzędowego M. P. i T.

Odwołanie konkursu.

Konkurs na posadę naczelnika urzędu pocztowo-telegraficznego w Kętach (Małopolska), ogłoszony w Dz. Urz. M. P. i T., No. 16 z 1919 r., został odwołany.

Składki na Skarb Narodowy.

W dalszym ciągu złożyli na Skarb Narodowy:

Personel urzędu pocztowo-telegraficznego w Mławie 1 kwotę 171 marek.

Urząd pocztowy w Werchracie srebrem 3 kor., banknotami 21 kor., niklem 6 kor. 90 hal., miedzią 69 hal. i 2 fen.

Personel urzędu pocztowo-telegraficznego w Włocławku za grudzień r. u. kwotę 125 Mk. 35 fen.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Zmiana w naczelnem kierownictwie Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Dnia 14 grudnia 1919 został powołany do pracy nowy gabinet ministrów. W gabinecie tym tekę Ministra Poczt i Telegrafów otrzymał pan Ludwik Tołłoczko, inżynier elektryk.

W poniedziałek dnia 15 grudnia odbyło się w gmachu Ministerstwa pożegnanie ustępującego ministra Lindego. Imieniem urzędników pocztowych przemówił Podsekretarz Stanu dr. Urbański, żegnając serdecznie ustępującego ministra temi słowy:

„Panie Ministrze! Nie naszą jest rzeczą wchodzić w pobudki, które skłoniły Cię do wniesienia prośby o dymisję. Nie tak dawno jeszcze tu na tem samem miejscu mieliśmy sposobność wyrazić Ci uczucia nasze, podnieść charakter zadzierzgniętych węzłów i wyrazić nadzieję długiej i owocnej pracy pod Twojem kierownictwem. Ze słów danej nam wówczas odpowiedzi odnosimy wrażenie, że ustępujesz, Panie Ministrze, z zajmowanego posterunku pod wpływem wydarzeń zewnętrznych z losami pocztownictwa polskiego bezpośrednio nie związanych. W każdym razie wolno nam wyrazić głęboki żal z utraty zwierzchnika, z którym ściśle wiązały nas względy rzeczowe i osobiste. Do pierwszych zaliczam ideowość pracy, dającą to dalekie spojrzenie w przyszłość, tak niezmiernie rzadkie w obecnych czasach, przytłaczających umysły codzienną przypadkowością wydarzeń. Wśród nich zdołałeś, Panie Ministrze, utrzymać zawsze na jednym poziomie przewodnią myśl pracy narodowej, obejmującą całość ziem polskich z jarzma niewoli wyswobodzonych i sięgającą w daleką przyszłość, w którą zawsze umiałeś patrzeć dobrem, jasnem okiem.

Na tle tej ideowości zużyłeś, Panie Ministrze, całą zawodową znajomość przedmiotu, nabytą w ciągu długich lat mozolnej i ofiarnej pracy w dz edzinie pocztowości. Gdy większość rodaków naszych urodzonych w niewoli okutych w powiciu zmagała się z ciężkim losem, zatracając nieraz wiarę w lepszą przyszłość. Ty, Panie Ministrze, wyzyskując nabyte doświadczenia, opracowałeś projekt organizacji pocztowej dla Niepodległej Polski i dożyłeś tej szczęśliwej chwili, że mogłeś zasady jej wprowadzić w życie jako minister wolnej Rzeczypospolitej.

W tym krótkim czasie na najwyższym urzędzie naszej instytucji przeprowadziłeś, Panie Ministrze, najważniejsze zadania ustrojowe, dzięki którym poczta, telegraf i telefon polski już w tej pierwszej dobie istnienia wolnej Polski mimo największych trudności technicznych, z jakiemi jeszcze ciągle musimy walczyć, stanęły na poziomie, przewyższającym nawet inne urządzenia państwowe. I dlatego możesz, Panie Ministrze, z dumą patrzeć na wysiłek podjętego trudu, na sumiennie spełniony obowiązek obywatela Polaka i Ministrza wobec Ojczyzny i przyszłych pokoleń.

Imieniem całego personelu pocztowego, a w pierwszej linji Twoich współpracowników Ministerstwa, wyrażam Ci, Panie Ministrze, naszą wdzięczność za umiejętne rzeczowe wskazówki, za kierownictwo pracami naszemi, za tę szkołę pracy, która stanie się czynnikiem tradycji naszego urzędu.

Ale do tej wdzięczności czerpiemy powody także w znamionach stosunku osobistego, jaki raczyłeś z nami nawiązać. Przyjazne i szczere odnoszenie się do każdego z nas, serce współczujące z niedolą, dobra wiara i bezwzględne zaufanie — oto główne rysy tego stosunku, który nam dziś przychodzi rozwiązać. To też do słów gorących podzięki dołączmy prośbę zachowania nas w dobrej pamięci.

Jest zwyczajem, że w takich wypadkach wyraża się nadzieję podtrzymania umiejętnej pracy na zbliżonem polu. My mamy pewność, że Człowiek Obywatel

z taką przeszłością od tej pracy nie usunie się. I dlatego żegnając Cię z żalem, Panie Ministrze, składamy równocześnie serdeczne życzenia, aby ta nowa praca obfitowała również w najlepsze owoce dla dobra naszej ukochanej Ojczyzny.“

Potem zabrał głos Minister Linde i żegnając zebranych towarzyszy pracy przemówił tak:

„Miałem zaszczyt współpracować z Panami prawie rok cały w czasie najpilniejszych prac organizacyjnych, kiedyto w porównaniu z pracą czasów normalnych u nas dzień znaczył tydzień, tydzień miesiąc, skoro chodziło o rychłe wykonanie głównej części programu, jaki zakreśliliśmy ongiś jeszcze wśród marzeń o wolnej odrodzonej Ojczyźnie.

Za Waszą ofiarną pomoc — wszystkim mym pracownikom imieniem Ojczyzny składam gorące podziękowanie.

Tylko bo dzięki tej Waszej współpracy, dzięki tej wytężonej sile woli, energji i poświęceniu, mimo niewygód i ciężkich warunków codziennego życia, dokonaliśmy tego dzieła, do którego stanęliśmy wszyscy jak karni żołnierze na zawołanie z pęt niewoli wydobywającej się Ojczyzny.

A patrząc dziś po 11-stu miesiącach pracy wstecz na ogrom spełnionego zadania, jedną rzecz stwierdzić możemy z dumą; to dokonanie i stotnego zjednoczenia ziem ojczystych w zakresie naszego Ministerstwa.

Bo wprowadziliśmy na całym obszarze Rzeczypospolitej ustawę jednolitą pocztową, jednolity system organizacyjny urzędów i ich kontroli, wspólną taryfę i wszelkie przepisy wykonawcze, jednolity system nauki i przygotowania zawodowego, a wreszcie jedyną na całą Polskę instytucję ‚Pocztowej Kasy Oszczędności‘.

Ziemie wschodnie, Śląsk Cieszyński, Wielkopolska i odzyskana orężem Małopolska pracują dziś po jednej linji, wiodącej do pełnej unifikacji.

Świat cały stoi dziś otworem dla Polski od chwili wstąpienia Rzeczypospolitej do Wszechświatowego Związku Pocztowego i Telegraficznego.

I dlatego, Panowie, ja osobiście czuję dla was dozgonną wdzięczność za ochotne i pełne energji wykonywanie wszelkiej inicjatywy z mej strony, bo tylko temu zespoleniu myśli, energji wykonania zawdzięczam, że rozwój poczt i telegrafów w Polsce idzie wzorem zachodu, że stale zwiększają się sieci pocztowe oraz telegraficzne i telefoniczne, że dziś już pracujemy na szybkich aparatach systemu Hughes'a, Siemens'a, niebawem i Baudot'a, że za 2—3 tygodnie będzie ukończona i oddana do użytku wielka trasa telegrafów i telefonów w 6 przewodach Warszawa—Kraków, zaś na ukończeniu budowa przewodu telegraficznego dla Rumunji, Warszawa—Niepołokowce.

Nie wspominam o szeregu projektów i planów przy waszej pomocy powziętych, których realizacja jest kwestją dni najbliższych.

Z pewnym lękiem przyjmowałem w początku bieżącego roku obowiązki Ministra. Dziś z jasnem czołem i przekonaniem dobrze i owocnie spełnionych dni żegnam Panów, prosząc, byście użyczali swej pomocy nieocenionej i wytrawnej rady mojemu następcy w takim stopniu, jaką mnie rok cały darzyliście, a czyńcie to w idei: ku większej chwale Ojczyzny.“

O godzinie 12-ej w południe powitano nowego Ministra Poczt i Telegrafów p. Ludwika Tołłoczkę.

Nowy Minister krótkiem przemówieniem powitał zebranych, podnosząc zasługi swych poprzedników, którzy rzucili pierwsze podstawy pod budowę polskiego pocztownictwa, tak iż nowemu Ministrowi pozostaje rozwinięcie w szczegółach i ulepszenie rozlicznych urządzeń, wchodzących w zakres Ministerstwa. Prosił wszystkich zebranych o współpracę, wzywając do energicznej pracy dla dobra Ojczyzny, do unikania zbytniej formalistyki i przestrzegania interesów ludności.

Następnie imieniem urzędników pocztowych powitał nowego Ministra Podsekretarz Stanu dr. Urbański w te słowa:

„Dostojny Panie Ministrze! Jedni samorzutnie, drudzy z nakazu przełożonej władzy stanęliśmy przed rokiem do bardzo ciężkie- i odpowiedzialnej pracy, bo oto mieliśmy nie tylko stworzyć, ale równocześnie wprowadzić w życie ‚Pocztę Polską‘, tę instytucję tak ważną dla państwa i społeczeństwa.

Sytuacja nasza była nad wyraz ciężka. Z jednej strony Ojczyzna nasza była nie tylko ze wszystkich stron otoczona wrogami, a tem samem odcięta zupełnie od całego świata, ale co gorsze rozdzielona jeszcze na dawne zabory, z drugiej zaś strony po wypędzeniu okupantów nie zastaliśmy prawie niczego, coby mogło być nam pomocnem przy tworzeniu naszej instytucji; z wyjściem bowiem okupantów znikła i ich poczta i znikać musiała, jako instytucja ściśle państwowa przez nich do życia powołana. Bez środków zaś technicznich instytucji naszej niepodobna prowadzić, a środków tych brak było i brak jest dotąd na każdym kroku.

Do tego przyłączyło się bardzo ciężkie położenie materjalne i fizyczne pracowników pocztowych, byliśmy bowiem długoletnią wojną materjalnie wprost zrujnowani, zaś nerwową pracą czy to w okopach wojennych, czy też w urzędach polowych fizycznie wycieńczeni. A gdy się zważy nadto, że część kolegów naszych pozostawała czas dłuższy na ziemiach zarażonych ruchem rewolucyjnym i wracając do kraju, niektórzy z nich obałamuceni zostali temi nowemi prądami, to łatwo zrozumieć, że warunki naszej pracy musiały być bardzo trudne.

Mimo to jednak owiani prawdziwą miłością Ojczyzny, zabraliśmy się chętnie i ofiarnie do zbożnej pracy, a pracując prawie bez wytchnienia, w dzień i noc, w dnie powszednie i święta, bez urlopu, a bardzo często w chłodzie i głodzie, zdołaliśmy w tym ubiegłym roku nie tylko położyć podwaliny dla naszej instytucji, ale nawet postawić ją na poziomie przewyższającym nawet inne urządzenia państwowe.

Dziś należymy już do wszechświatowego związku pocztowego i unji telegraficznej, a tem samem możemy korespondować z całym światem, mamy prócz Ministerstwa sześć Dyrekcyj, około 1500 urzędów, zorganizowaliśmy i w życie wprowadzili najważniejsze gałęzie służby pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, stworzyliśmy pocztę polową, zorgarnizowaliśmy służbę rachunkową i kontrolną, wprowadziliśmy sądy dyscyplinarne, zorganizowaliśmy pocztę na ziemiach wschodnich i poczynili pierwsze kroki celem przyjęcia i ujednostajnienia organizacji pocztowej, telegraficznej i telefonicznej na ziemiach b. zaboru pruskiego.

Wiele więc zrobiliśmy, ale wiele jeszcze pozostaje do zrobienia, a w szczególności na polu rozbudowy sieci pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, wprowadzenie poczty lotniczej i radjotelegrafu.

Z tego krótkiego przedstawienia faktycznego stanu rzeczy raczy Dostojny Pan Minister nabrać przekonania, że zastaje pracowitą, chętną i zgodną, ciałem i duszą oddaną służbie państwowej rodzinę pocztową, a ja zaś jej imieniem mam zaszczyt powitać Dostojnego Pana Ministra i zapewnić Go, że tak jak dotąd chętnie i zgodnie będziemy nadal pracować pod Jego naczelnem kierownictwem, że dołożymy wszelkich starań, ażeby godnie odpowiedzieć temu zaszczytnemu zadaniu, jakie na nas państwo i społeczeństwo włożyło.

Ciebie zaś, Dostojny Panie Ministrze, prosimy, byś nas darzył pełnem zaufaniem swojem, zechciał otaczać opieką ojcowską i być wyrozumiałym dla zdarzyć się mogących uchybień podwładnego Ci personelu.

Kończąc, niech mi wolno będzie raz jeszcze powitać Cię, Dostojny Panie Ministrze, w naszem gronie i życzyć Ci jak najowocniejszych wyników Twojej pracy na tym wysokim i ważnym posterunku dla dobra naszej ukochanej Ojczyzny.“

Adres Redakcji i Administracji.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Poczt i Telegrafów mieści się w Warszawie, w gmachu pocztowym, przy Placu Wareckim No. 8.

Prenumerata.

Prenumerata wynosi dla osób i instytucyj prywatnych rocznie 12 Mk., wzgl. 18 kor. Cena pojedynczego numeru 1 Mk., wzgl. 1 kor. 50 hal. Ogłoszenia za wiersz drobnego pisma 2 Mk., wzgl. 3 kor.